

Hosea 2:13

“daarom, ziet, Ik zal haar lokken en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken.”

De HEERE ontfermt Zich

1 waarom?

2 waar?

Gemeente,

Kleine woordjes. Die zeggen vaak veel. Daarin zit soms heel het Evangelie. Denk aan het woordje: ‘nochtans, toch’. Dat hoewel ik tegen alle geboden heb gezondigd, geen ervan gehouden en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, nochtans God. Of het woordje ‘maar’. O HEERE wie zal bestaan, maar neen daar is vergeving. Met zo’n klein, maar ontzettend belangrijk woordje begint ook onze tekst: ‘daarom’.

We proberen eerst wat voorbeelden te vinden waar het woordje daarom in voorkomt. Een werknemer verduistert geld van de zaak en ontvreemdt producten voor eigen gebruik. Dat is al meerdere keren gebeurd, is steeds wat van gezegd en nu heeft hij het weer gedaan. En daarom..... ja, dat kun je invullen: word hij nu ontslagen.

Of, en dat is wat in de lijn van Hosea 1, een jongen heeft verkering en zijn meisje gaat steeds met een ander mee. Gaat zelfs met anderen naar bed. En dat is nu al meerdere keren gebeurd. En daar is meerdere keren over gesproken. En nu heeft ze het weer gedaan, en daarom....zet die jongen er een punt achter. Geef hem eens ongelijk. En daarom....

We houden dat vast als we naar de situatie in Hosea toe gaan. We zijn dan in ongeveer 750 voor Christus in het tienstammenrijk Israel. Moeten we even proberen helder te hebben: in 900 voor Christus ongeveer scheuren de 12 stammen in tweeën: Juda en Israel. In Israel komt dan Jerobeam I. zo rond 850 voor Christus hebben we in Israel Achab en Elia. En nu dus weer 100 jaar verder is er Jerobeam II. Na Achab is het alleen maar slechte geworden op godsdienstig gebied. Al zijn daar Elisa en Amos gezonden door de HEERE. Terwijl het economisch juist steeds beter is gegaan. En dan zend God weer een profeet Hosea. Met een boodschap voor toen en voor nu. Voor Israel en voor ons.

God heeft Israel veel gegeven. Hij is eigenlijk de Man van het volk. Die het uit Egypte heeft geleid. Zijn wetten en offerdienst heeft gegeven. Het in Kanaan bracht, koningen gaf en profeten zond. Hij heeft als Man voor Zijn volk gezorgd. Zoals ook voor ons: Hij heeft ons Zijn verbond, dienst, ambten, woord gegeven, en leven in een vrij land. En dan heeft Hosea twee beschuldigingen. Die van vers 1-4 en van vers 7. In vers

1 tot 4 is de beschuldiging: gij zijt Mij vergeten. En andere goden nagevolgd. Als een vrouw die het bij anderen heeft gezocht. Gij hebt uw liefde aan anderen gegeven en niet aan Mij. In vers 12 slot vat Hosea het nog één keer samen: zij is haar minnaars nagegaan en heeft Mij vergeten. Vergeten. Hoe is het mogelijk. Want dat zegt nogal wat. Dat doe je de uitnodiging voor een verjaardag niet, hoor, echt die vergeet je niet. En als je verkering hebt en je hebt een afspraak met je vriendin, die vergeet je niet hoor. Echt niet. Wat je vergeet dat vind je gewoon niet belangrijk. Dat staat op het tweede plan.

Vergeten te bidden. 's Morgens vroeg voor je de deur uitgaat. Dat geeft echt aan dat Hij niet de Eerste voor je is. Want even je mail controleren, de krant inkijken, of je make up opdoen vergeet je niet. Je hebt andere goden en de HEERE vergeten, verlaten.

Vergeten Bijbel te lezen op een dag. Dat komt echt niet zomaar. Want hoeveel dingen zou je echt niet vergeten? Je vrienden bellen, het nieuws luisteren, sportuitslagen kijken.

Vergeten de HEERE te zoeken en omgang met Hem te hebben in stille tijd. Dat komt echt niet zomaar. Want je werk vergeet je geen dag, je hobby moet doorgaan, je medicijnen sla je niet over.

De HEERE vergeten. Omdat iets anders voorop is komen te staan. Omdat iets anders het eerste is wat in je opkomt. Omdat we andere goden hebben gezocht en de HEERE verlaten hebben. Dat is ontrouw, overspel.

Wie kan de beschuldiging ontkennen? Wie kan aantonen dat hij niet deze aard heeft?

En in vers 7 is de beschuldiging: Zij bekennen toch niet dat Ik hun alles heb gegeven: koren en most, olie, wol en vlas, zilver en goud. De opbrengst van het land en vee, de kleding, de economie en de financiën. Ze vinden het allemaal maar gewoon en besteden het aan de Baals. En bekennen niet dat Ik het geef. Juist als het goed gaat. En er van alles genoeg is. Dan doen we zomaar alles het allemaal van ons is: mijn tijd, mijn leven, mijn gezondheid, mijn geld, onze trouwdag, onze kinderen. En je erkent en beseft niet dat God het is Die het geeft. Waar is de dankbaarheid? Waar de afhankelijkheid? Waar is de teruggave aan Hem? Klakkeloos en gedachteloos nemen we het aan. En het is toch mijn leven, mijn tijd en mijn dag? Daar mag ik toch mee doen wat ik wil? En hoeveel tijd en geld besteden we aan afgoden? Waardoor de HEERE en Zijn dienst tekortkomen? Wat is het eigenlijk anders dan diefstal, ontvreemding?

Wie kan de beschuldiging ontkennen? Wie kan aantonen dat hij niet deze aard heeft?

En daar heeft de HEERE al zovaak wat van gezegd? Hoe vaak heeft de HEERE daar al niet ons op aangesproken? En ons aangeklaagd? En telkens en telkens weer zochten we afgoden, vergaten we God en erkenden Hem niet. Zakten we weer weg in oude patronen. Dwaalden we weer af in dezelfde verblindings. Overspel en diefstal.

En daarom... zo begon vers 5 al. En daarom, zo begon vers 8 opnieuw. En daarom zo zal vers 13 het samenvatten. Wat zal die knecht te horen krijgen die zo vaak heeft verduisterd en ontvreemd, maar ermee aan de gang bleef? Daarom is het nu over en uit. Wat zal dat meisje te horen krijgen dat al zovaak haar vriend bedrogen heeft? En daarom zet ik er nu een punt achter.... Wat zal zo'n volk, zo'n mens te horen krijgen die zovaak ontrouw is geweest en zich heeft vergrepen aan Gods gaven? En daarom..... Wie zou kunnen zeggen: HEERE, daar hebt U het recht niet toe? HEERE, dat kunt U niet maken? Dat is onterecht? Wie kan beloven: HEERE, ik zal het wel rechtzetten, volgende week gaat het beter, vanaf nu wordt het anders? Opdat alle mond gestopt worde en de ganse wereld voor God verdoemelijk zij.....

En daarom, ziet, Ik zal haar lokken en brengen in de woestijn en spreken tot haar hart, en Ik zal haar wijngaarden geven, en een deur der hoop en zij zal zingen enz enz. Dus in dat woordje daarom zit geen oordeel maar Evangelie. God heft goede bedoelingen met Zijn volk dat het zo er vanaf heeft gebracht. God heeft hun heil op het oog. God wil en zal nóg en toch met hen verdergaan. En daarom.... Waar komt dat vandaan? Dat woordje daarom komt niet uit het volk op, dat kan niet. Maar dat woordje daarom komt uit Gods hart op. Ik denk aan die gelijkenis van die onrechtvaardige pachters. Die van de eigenaar het beheer over de wijngaard hebben gekregen. En dan zend de eigenaar een knecht om de pacht op te halen en ze mishandelen hem. Nog een knecht en ze slaan hem dood. Nog meer knechten en ze slaan ze allemaal. En ten laatste heeft Hij Zijn Zoon gezonden. Hoe bestaat het? Dat doe je toch niet? Als er knechten zijn gestuurd en die zijn mishandeld of gedood, dan stuur je toch je kind er net naartoe? Dat is Gods liefde. Waarin Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft. Wetend wat Hem te wachten zou staan op aarde, hoe Hij zou worden ontvangen en behandeld. Maar Hij zond Hem. Daarom, omdat de HEERE goedertieren is, omdat Hij redenen neemt uit

Zichzelf, omdat Hij liefde is.

Wie zich ontfermd weet door de HEERE, één keer en twee keer en vele keren en telkens weer, een geloofsleven lang, die kan toch niet anders zeggen? Waarom heeft de HEERE Zich ontfermd? Toch niet om iets in mij, om enige aanleiding door mij gegeven. Maar alleen 'daarom' omdat Hij goedertieren is en redenen neemt uit ZichZelf.

En daar is het Woord bewijs van. Zolang het Woord er nog is, is de HEERE nóg en toch geduldig en goedertieren. Op ons behoud uit. Trouw aan Zijn verbond al zijn wij het 100.000 keer niet geweest. Zolang wij leven en het Woord er is heeft God nog goede bedoelingen met ons. En de Heilige Doop is er teken van. Altijd weer: Nog vraag Ik naar u, en toch vraag Ik naar u. En het Heilig Avondmaal is er teken van: Nog blijf Ik trouw ,en toch blijf Ik trouw, al bent u het zovaak niet geweest. Woord, doop en avondmaal leggen Gods hart voor ons open. En in Zijn hart zien wij Christus, en in Christus zien wij liefde, trouw, geduld, goedertierenheid.

En van daaruit klinkt dat woord: en daarom, ziet Ik zal lokken en brengen in de woestijn. In de woestijn. Israel zal in 722 voor Christus door Assyrie worden onder de voet gelopen en in verstrooiing, ballingschap terechtkomen. Dan heeft ze geen koren en most meer, geen olie en vlas en wol en zilver en goud, dan kan ze niet meer naar de hoogten in Israel om daar de Baals te offeren. Daar leiden we uit af dat woestijn hier niet letterlijk bedoeld word, maar een begrip is dat een paar dingen aangeeft: Die ballingschap/verstrooiing was als een woestijn.

Een woestijn waarin veel kwijt was, over en voorbij. De welvaart van het Beloofde Land was verleden tijd.

Een woestijn daar ben je al je bezigheden kwijt. Uitgeschakeld van je werk, want in de woestijn hoef je niet te verbouwen of te organiseren. Een woestijn daar ben je eenzaam, stil, daar wonen geen mensen. Een woestijn, daar wil God je onder 4 ogen nemen. Daar wil God Zich openbaren. Zoals God dat had gedaan bij Israel: in de woestijn manna gegeven, wetten gegeven, tempeldienst gegeven, water uit de rots gegeven, daar had de HEERE Zich aan Israel geopenbaard.

In de woestijn, daar brengt God mensen. Als Hij je afneemt wat je eerst royaal had. Gezondheid, levenskracht, levensgeluk. Het ontvalt je. Je wordt ziek, je wordt psychisch zwak, je krijgt zorgen in gezin, je verliest iemand die je lief is. De woestijn. En je raakt uitgeschakeld. Je kunt niet meer doen wat je eerder deed. Niet meer volop meedraaien. En: waar het de HEERE omgaat: Hij wil je onder 4 ogen nemen ahw. Weg uit de drukte, weg uit het volle leven, met Hem alleen. Dat is dus Zijn bedoeling als Hij je aan de kant zet, dingen afneemt, geliefden afneemt, mogelijkheden ontnemt: een tijd met Hem alleen. Stilstaan en met Hem zijn.

En zou dat niet Gods bedoeling zijn in de week van voorbereiding? Om ons onder 4 ogen met Hem te hebben. Met Hem alleen te zijn. En dan wil Hij wat dingen aan de orde stellen. Zijn aanklachten, je bent Mij vergeten, je erkent Mij niet als Gever. Zal Ik eens je leven met je langs lopen? Zal Ik eens je leven in Mij licht stellen en openleggen?

Laten we eerlijk zijn: wij ontlopen dat graag. Dat door God doorgrond worden. Want wie weet wat Hij aan de orde gaat stellen? Wat Hij aan gaat wijzen. Wat Hij als afgod ontmaskert, waar Hij vragen bij gaat stellen. Net als dat kind dat op school uit de klas gestuurd is, dat probeert thuis even moeder te ontwijken, hopen dat ze niks vraagt en dat ze nergens erg in heeft. Wij ontlopen dat graag. Ontwijken God graag, ontlopen de stilte graag. Toch maar wat aanzetten, toch te druk deze week, nee woensdagavond kan ik echt niet....

Maar lees nou eens: Ziet Ik zal haar lokken in de woestijn. Lokken. Hoe doe je dat? Ik denk even als je een poes wil aaien, die niet komen wil: dan haal je een schoteltje melk en je lokt haar om te komen zodat je haar aaien kunt: lokken je laat iets moois zien, je haalt iets lekkers voor de dag om te lokken. Over te halen, te overreden kun je ook vertalen. Iemand op andere gedachten te brengen. Zoals die knechten van Naaman deden. Naaman wilde niet in de Jordaan zich wassen. Kom nou, geen denken aan. En die knechten gaan praten, overreden: stel nou toch eens dat, en ze blijven bezig en ze blijven praten, totdat.....

Ik zal haar lokken: de HEERE heeft zo iets moois voor ons: Ik zal je vrede geven. Ik zal Mijn gunst doen ervaren. Ik giet Mijn liefde over u uit. Ik heb een leven met Mij in het verschiet liggen. Dan heb je een goed geweten, hoef je niet bang te zijn om te sterven. Heb je een eeuwige erfenis. Kijk eens wat mooi. Kom toch. In de woestijn lokt de HEERE om je tot Zich te krijgen. En Hij blijft er mee bezig. Kom toch, kom toch voor Mijn aangezicht. Eigenlijk toch de omgekeerde wereld hé. Hij is beledigd, gekrenkt. Wij hebben mishandeld en veracht en ontrouw geweest. Wij zouden in zo'n situatie zeggen: dan moet hij maar over de brug komen. Dan met hij maar vragen of ik hem vergeven wil, dan moet hij maar laten merken dat hij spijt heeft. Ik heb niks gedaan. Maar God doet moeite om ons weer terug te krijgen. Wij zouden Hem moeten vragen, smeken of het toch weer goed zou mogen komen, maar Hij vraagt, lokt, smeekt ons om te komen. Kom toch en Ik zal vrede geven en heil en gunst en leven.

Gemeente, Ik zal haar lokken in de woestijn....breekt dat nou je hart niet? Zo je dan niet zeggen: HEERE, U bent goed en ik verkeerd.

HEERE, U hebt nooit kwaad gedaan, maar ik altijd maar weer. Ik heb gezondigd tegen een goedgevoelend God. Na zoveel goeds van U voor mijn leven: verbond, Woord, dienst, christelijke opvoeding, leven. Na zoveel goeds in mijn leven: U hebt mij genade gegeven, verlost, levend gemaakt, getrokken. O HEERE, wat ben ik voor een mens. Gena o God gena, ik heb Uw wet geschonden. En het hart verbreekt. Droefheid naar God. O HEERE dat U mij nog hebben wilt. Ik heb U zoveel smart, verdriet, kwaad gedaan. O HEERE, U bent zo goed, en ik zo slecht, hoe is het mogelijk.

Weet u daarvan? Van dit onder 4 ogen met de HEERE komen? Dat Hij je leven met je doorwandelt en doorlicht en je slaat je ogen neer, je hart verbreekt en je schreeuwt het uit. Dat moet er van komen, echt. Want eens komen wij voor Gods aangezicht. Onder 4 ogen. Voor Zijn rechterstoel. En alles komt naar boven en de boeken worden geopend. En dan zal het klinken: en daarom zal Ik u wegdoen, zal Ik u wegwerpen moeten, zal Ik eeuwig toornen. O wees dat toch voor.... Hij lokt en Hij smeekt hier en nu.

Gemeente, daar wil de HEERE ons in de voorbereidingsweek hebben. Daar moeten wij in de voorbereiding komen. Onder 4 ogen met de HEERE. Zullen we ons daar niet aan onttrekken? Zullen we daar niet omheen gaan? Anders kunnen wij niet aangaan, echt niet. Dan spotten wij met Zijn inzet, dan ontheiligen wij het verbond.

Hoor, Hij lokt en dringt in de woestijn. Om voor Zijn Aangezicht te komen. En met een verbroken hart te zeggen: hoe is het mogelijk dat U mij hebben wilt, dat U geduld met mij hebt. Geen punt hebt gezet. Ik zal haar lokken en voeren in de woestijn en Ik zal naar haar hart spreken. Naar de wens, naar het verlangen van haar hart betekent dat. Dat komt in de Bijbel op twee manieren voor: ten eerste in de relatie van een man en vrouw. Van Boaz en Ruth bijvoorbeeld. Dat Boaz sprak naar het hart van Ruth. Als een jongen en meisje verkeren hebben, dat die jongen zegt: ik hou van je, zoveel. Dan spreekt hij naar het hart van zijn vriendin, dat hoort ze graag. Dat hij haar zijn liefde verklaart en uitspreekt. En het komt voor ter bemoediging. Troost. Denk je in dat iemand wacht op uitslag of er nog een behandeling mogelijk is. En je wacht in spanning. Is er nog wat aan te doen of niet? En dan komt de arts en hij zegt: we hebben een behandeling, de uitslag is goed. Dan spreekt hij naar het hart van die wachtende patient. Ik zal spreken naar haar hart zegt de HEERE. Wat horen Gods verslagenen zo graag?

Dat de Heere zegt: Ik heb u lief. Ik heb u liefgehad met eeuwige liefde. Mijn hartelijke liefde dat Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Ik heb Mijn leven voor u gegeven, zo lief had ik u, Ik bid voor u zo lief heb u, Ik zal u opnemen in heerlijkheid, zo lief zal Ik u hebben.

Dat de HEERE zegt; er is uitkomst. Er is gunst bij Mij, er is eeuwig leven, er is doen aan, aan je zonden, aan je misdaden, want daar is Mijn Geest, daar is doen aan aan je zwakheid en je geneigdheid om te vallen, want daar is voedsel van Mijn lichaam en bloed.

Spreekt Hij dan naar uw hart? Is dat wat u horen wilt weten wilt? Ik heb u lief en er is verlossing van nood en dood, zonde en ongeloof, zwakheid en angst der hel. Hij doet niet liever dan zo spreken naar uw hart. En aan Zijn tafel bevestigt Hij dat. Verzegelt Hij dat. Ik voor u, Ik voed u. Ik zal u leiden en nimmermeer vergeten. Zo word opnieuw 't verbrijzeld hart verheugt en in mijn geest de ware rust herboren.

Amen